

Topgeheim



# Topgeheim

Martin Brouwers

Ook verschenen in deze reeks:

Avontuur in Londen  
Gewetenloos  
Ijskoud  
De Roemeense kwestie  
Jim en de cyborg  
Het duistere geheim  
Bloedheet  
De oplichters

Martin Brouwers

Coverontwerp: Brave New Books/Martin Brouwers

ISBN: 9789402118568

Uitgeverij: Brave New Books

© 2014 Martin Brouwers

2e druk 2025

*[www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers](http://www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers)  
[martinbrouwersboeken@gmail.com](mailto:martinbrouwersboeken@gmail.com)*

## **INHOUD**

- 1. De ongenode gast**
- 2. Nachtelijke achtervolging**
- 3. Ziekenbezoek!**
- 4. Bijzondere ontwikkelingen**
- 5. Bestorming van het politiebureau**
- 6. Houd de dief!**
- 7. Een gewichtige ontmoeting**
- 8. Foto's en een bijzondere meeting**
- 9. Tipje van de sluier opgelicht**
- 10. Op het juiste spoor**
- 11. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan**
- 12. Kip... ik heb je!**
- 13. Meer kapers op de kust**
- 14. John Forrester is de naam**
- 15. Antwoorden**
- 16. De gemeenschappelijke vriend**
- 17. Een onaangename verrassing!**
- 18. Tijd voor het betere speurwerk**
- 19. Trucks te koop en te huur**
- 20. Een tevreden schurk**
- 21. De ontvoering en hamburger met koffie**
- 22. Spelen met vuur**
- 23. "New Age Electronics"**
- 24. Niet voor één gat te vangen**
- 25. Van fabriek tot commandobasis**
- 26. Paniek in de tent**
- 27. In het hol van de leeuw**

28. *Waar blijft de cavalerie?*
29. *Redde wie zich redden kan!*
30. *Kat en muis*
31. *De voorbereidingen*
32. *Aan de slag bij de oude fabriek*
33. *Heet onder de voeten*
34. *Opgelucht ademhalen*
35. *Het doek valt, de vlag kan uit!*
36. *De laatste puzzelstukjes vallen op hun plaats*
37. *Het raadsel van assistent Uiytdenwilge*
38. *De onbekende partij*
39. *Waar het allemaal begon*
40. *Wie wil er nog koffie?*

## *1. De ongenode gast*

John tuurde door de struik naar de bungalows van het vakantiepark. Het was donker en stil terwijl hij daar gehurkt vanachter de grote struik de omgeving observeerde.

Zijn ogen dwaalden af naar het gebouw waarin de receptie zich bevond. Hij had al gezien dat binnen licht brandde maar nu dacht hij even ook beweging gezien te hebben. Zeker tien seconden lang keek hij gespannen naar het gebouw.

Niets.

Hij kwam tot de conclusie dat hij het zich ingebeeld moest hebben. Misschien zou er wel een beveiligder op het park rondlopen, misschien ook niet. Hij moest ondanks dat het zo makkelijk ging, wel op zijn hoede blijven, nu mocht er niets meer misgaan. De bungalows, gehuld in duisternis en met slechts hier en daar een brandende lamp, waren gemakkelijk ongezien te bereiken.

Zelfs voor John. De omgeving van de slagbomen was fel verlicht door het licht van twee lantaarnpalen dus moest hij een omtrekkende beweging maken om ongezien te blijven. Hij stond langzaam op en strompelde door de struiken van de bosrand naar de bungalows. Af en toe schrok hij zelf van het krakende geluid van takken onder zijn voeten en keek hij argwanend om zich heen. Op een kleine open plek hield hij halt, rustte even uit en graaide uit de binnenzak van zijn gehavende jas een kleine zaklamp en een verfrommeld stuk papier.

Hij zat opnieuw gehurkt neer, wat hem vanwege recente gebeurtenissen, steeds moeizamer afging en vouwde het stuk papier open. Het licht van zijn zaklampje bescheen nu een plattegrond van het vakantiepark en zijn ogen zochten de ingang ervan. Even moest hij de kaart wegleggen om met een van zijn vuile handen over zijn even bevuilde gezicht te wrijven. Na zijn ogen een paar keer dichtgeknepen en een opkomende hoestbui onderdrukt te hebben, raapte hij de kaart weer op.

De gebeurtenissen van de afgelopen tijd begonnen nu toch hun tol te eisen. Terwijl zijn lampje de kaart bescheen

volgden zijn troebele ogen de route vanaf de slagbomen naar bungalow nummer driehonderddertig!

Mooi, de bungalow lag tegen de bosrand zodat hij deze zonder al te veel moeite ongezien zou moeten kunnen bereiken. Hij frommelde de kaart weer op, knipte zijn zaklampje weer uit en borg beide weer op in zijn binnenzak. Langzaam stond John weer op maar werd plots getroffen door een felle pijscheut in zijn zij die hem herinnerde aan zijn confrontatie met de politieagent eerder die avond. De man had hem tegen willen houden maar hij had het op een lopen gezet.

Een schotwond was uiteindelijk het gevolg geweest maar hij had weten te ontsnappen. De politie was echter niet het enige waar hij bang voor was, nee, er waren mensen waar hij veel meer van te vrezen had en ook die waren hem op het spoor. Zijn paranoïde gedrag was hiermee dus gerechtvaardigd. Voorzichtig zette hij weer een stap en liep, krom van de pijn, voorzichtig door de struiken langs de bosrand naar waar bungalow driehonderddertig zich moest bevinden.

Af en toe hield hij halt wanneer hij de takken onder zijn voeten hoorde kraken. Schichtig keek hij om zich heen om even later weer behoedzaam verder te gaan. De schrammen die hij opliep door het lopen langs scherpe takken voelde hij niet en dat zo nu en dan een tak zijn gezicht striemde deerde hem ook niet. De pijn in zijn zij begon op te zetten en voorzichtig bracht hij zijn hand naar de wond. Toen hij deze terugtrok schrok hij van het vele bloed dat er aan kleefde en misselijkheid en duizeligheid maakte zich van hem meester. Hij mocht het nu echter niet opgeven.

Niet nu hij zo dicht bij zijn doel was.

Juist toen hij besloot weer door te gaan dacht hij in de verte stemmen te horen. Hij wachtte nog even af.

Daar waren de bungalows die haast tegen de bosrand geplaatst waren maar slechts bij enkelen was de buitenverlichting ontstoken en was het huisnummer zichtbaar. Met half dichtgeknepen ogen probeerde hij de huisnummers te lezen terwijl hij zich langzaam door de struiken voortbewoog. Het moest een van de laatste bungalows zijn maar hier, aan de rand van het park, was



nauwelijks verlichting. Plotseling stond hij opnieuw stil, keek verschrikt achterom en wist dat het deze keer menens was. Ver achter zich hoorde hij het geluid van auto's, naar elkaar roepende mannen en wat hem nog het meest beangstigde, het geluid van een blaffende hond. Ze hadden zijn spoor opgepikt en het zou nu nog slechts een kwestie van seconden zijn voor ze hem ingehaald zouden hebben.

Het was donker maar het zou voor de hond een koud kunstje zijn het spoor tot aan hem te volgen.

Even was hij als versteend maar hij raakte pas echt in paniek toen hij het lawaai van een helikopter boven zich hoorde en een verblindende lichtstraal de bosrand af zag speuren. De stemmen klonken dichterbij, evenals het geblaf van de hond en al eenmaal was de lichtbundel over hem heen gegleden. Hij moest zich vermannen en op zijn tanden bijten bij elke stap die hij zette. Hij moest koste wat het kost de bungalow bereiken. Hij strompelde hijgend naar een van de bungalows, struikelde en keek om. Waar hij de struiken verlaten had sprong nu een grote herdershond uit het bos tevoorschijn met zijn ogen gefixeerd op hem.

De lichtbundel, afkomstig van de helikopter, bescheen hem nu in volle glorie en even dacht John dat het afgelopen was. Toch stond hij weer op en terwijl hij vanuit zijn ooghoek mannen op zich af zag komen strompelde hij verder. Misschien nog een of twee seconden en de hond zou hem te pakken hebben. Misselijk en duizelig van de pijn viel hij voor de laatste keer voorover, in zijn val door de waas voor zijn ogen nog net het bungalownummer waarnemend, nummer driehonderddertig. Voor hij de grond kon raken werd hij echter door twee sterke armen opgevangen en naar binnen gesleept. Half verdoofd hoorde hij de deur achter zich weer dichtslaan en met het laatste beetje kracht dat nog in hem was probeerde hij te onderscheiden wie hem geholpen had. Liggend op de grond in de hal keek hij omhoog naar het gezicht van de jongen die voorovergebogen over hem heen stond.

Toen hij het gezicht bekeek verscheen er een flauwe glimlach om zijn mond en meteen daarop verloor hij het bewustzijn. Buiten klonk het geblaf van de hond, luid roepende

mannenstemmen en het geraas van de helikopter. Het maakte nu allemaal niets meer uit, ze waren te laat.

Twee handen doorzochten de zakken van de buiten bewustzijn geraakte John en vonden blijkbaar wat ze zochten want op het gezicht van Jim Callahan verscheen een tevreden grijns.

## *2. Nachtelijke achtervolging*

‘Terugtrekken! Terugtrekken!’ schreeuwde iemand in het zwart gekleed.

Vervolgens klikte hij op het schakelaartje op zijn borst, keek omhoog naar de helikopter waar hij klaarblijkelijk mee in verbinding stond en gaf door het microfoontje voor zijn mond hetzelfde bevel nogmaals. Onmiddellijk flitste de grote schijnwerper onder de helikopter uit en zwenkte hij scherp weg om in de nacht te verdwijnen.

De hond reageerde meteen op het fluitsignaal van zijn baas, keerde bungalow nummer driehonderddertig de rug toe en rende terug naar zijn eigenaar. De vijf mannen die inmiddels ook de bungalow bereikt hadden gaven eveneens onmiddellijk gehoor aan het bevel terug te trekken en begaven zich snel terug, richting aanvoerder. Eenmaal verzameld begaf het illustere, in het onopvallend zwart geklede, gezelschap zich richting slagbomen, maar al snel werd door de aanvoerder het “halt” teken gegeven.

De ingang van het vakantiepark werd geblokkeerd door vier politieauto’s en twee donkerblauwe bussen van het Aanhoudings- en Ondersteuningsteam van de politie. Opnieuw brulde de aanvoerder een bevel.

‘Naar de zuidkant. Snel!’

Gebruikmakend van het zwakke licht van een enkele lantaarnpaal die het grindpad bescheen, rende de groep naar de achterkant van het park. De inmiddels aangelijnde hond hijgend voorop.

‘Plan B!’ schreeuwde de leider van de groep die voorop liep, naast de man die de hond aangelijnd hield.

Hij klikte opnieuw op het schakelaartje op zijn borst en riep hetzelfde bevel in zijn microfoontje.

Inmiddels klonk ver achter hen het “Halt! Politie!” en de vele voetstappen van een grote groep politieagenten van het arrestatieteam, ook wel AT’ers genoemd, die bijzonder goed in conditie waren en beslist niet van plan waren de vluchtende groep te laten ontsnappen. In nog geen halve minuut had de groep voortvluchtigen echter de achterkant

van het park bereikt en baanden ze zich een weg door de struiken en de bomen tot ze bij de hoge afrastering arriveerden.

De hondenbegeleider gaf zijn hond het bevel "spring!" waar meteen gevolg aan gegeven werd. Met één machtige sprong was de hond boven op het hoge hekwerk en er overheen, gevolgd door zijn begeleider en alle andere mannen die hier duidelijk in getraind waren. Ze lieten zich aan de andere kant vallen en sprongen over een brede, droogstaande sloot. Ook dit scheen geen probleem voor ze te zijn.

Het licht van de lantaarns van de achtervolgende agenten van het arrestatieteam was inmiddels door de bomen al te zien en bescheen nu ook de hoge afrastering. Ook daar werden bevelen gegeven en de eerste mannen hadden de afrastering al bijna bereikt.

De groep rende een weg over, een weiland in waar al zacht het bekende geronk van een helikopter hoorbaar werd. Inmiddels kwamen politieauto's met loeiende sirenes aanstuiven en kwamen met piepende banden tot stilstand, net voor de AT'ers zich over het hek op de grond lieten vallen. De auto's stelden zich zo op dat de lichtbundels van de koplampen over het weiland gleden en de landende helikopter beschenen.

De grote deur was al opengeschoven en een eveneens helemaal in het zwart geklede figuur hielp de aanstormende groep razendsnel aan boord te klimmen. Nog eenmaal hoorden ze door het enorme lawaai van de rotorbladen het bevel "Halt! Politie!" achter zich roepen voor de helikopter snel opsteeg, wegdraaide en hoogte en snelheid won. In een mum van tijd was de helikopter uit het zicht van de achterblijvende politie en de AT'ers verdwenen, die duidelijk niet blij waren met dit resultaat.

De hele operatie was immers maar voor de helft geslaagd. De agenten van het arrestatieteam besloten de aftocht te blazen en stapten in de politieauto's die de hele groep terugbracht naar de ingang van het vakantiepark. Er zou die nacht door de leidinggevenden niet meer geslapen worden omdat er een zeer nauwkeurige en langdurende evaluatie zou volgen.

Op het hoofdbureau van politie legde de hoofdcommissaris de telefoon weer neer. Hij had zojuist gesprekken gevoerd met de verantwoordelijken van de nachtelijke actie en wendde zich nu tot de mensen die tegenover hem aan het bureau zaten. De grote klok aan de muur tegenover hem gaf half vijf aan en buiten was het nog steeds donker. Deze tijd van het jaar zou het daglicht zich pas rond een uur of acht laten zien.

Na het gezelschap enige tijd zwijgend aangekeken te hebben richtte hij zich tot rechercheur Klaassen.

‘U hebt goed werk geleverd in deze zaak, rechercheur. Het pakketje is precies op de juiste tijd, op de juiste plaats afgeleverd. Het wordt nu door de technische afdeling onderzocht. Ik vraag me af wat er zo belangrijk aan is.’

‘Dank wel, commissaris,’ antwoordde de rechercheur en draaide zijn hoofd opzij naar Jim Callahan die naast hem zat. Ook de hoofdcommissaris keek Jim aan.

‘Jullie hebben ’n gewaagd stukje opgevoerd,’ zei hij op ernstige toon. ‘Maar ik heb begrepen dat het zeer goed voorbereid was.’

‘Zeker commissaris,’ reageerde rechercheur Klaassen meteen. ‘We hebben dit grondig voorbereid. Deze jongeman, Jim, heeft geen seconde gevaar gelopen. Ik heb ruim voldoende manschappen ingezet op tactische plaatsen. Alleen al in de bungalow waren zes van de beste agenten van het arrestatieteam aanwezig, voor het geval het toch tot een confrontatie zou komen. Jim hadden we zelfs een kogelwerend vest aangegeven en twee schutters stonden achter hem opgesteld.’

De commissaris glimlachte tevreden.

‘Mooi, zo mag ik het zien,’ zei hij. ‘Ik zie uit naar het volledige rapport. Ik neem aan dat dat in de loop van de dag wel op m’n bureau zal liggen. Doe het maar even rustig aan jullie.’

Daarna leunde hij achterover in zijn stoel, nam een dossiermap van zijn bureau om hem vervolgens weer terug te gooien. De glimlach verdween van zijn gezicht en maakt plaats voor een bedenkelijke uitdrukking.

‘Met het resultaat van het tweede deel van de actie ben ik echter minder gelukkig,’ begon hij op norse toon. ‘Ik had wel

verwacht dat door de samenwerking van twee teams, onze eigen mensen en die van het Aanhoudings- en Ondersteuningsteam, we in staat zouden zijn de groep aanvallers in te rekenen. Blijkbaar hebben we onze tegenstanders onderschat. Ik heb juist 'n kort verslag gehad en de bevelvoerders zijn momenteel in bespreking. Een nauwkeurige evaluatie is hier wel op z'n plaats. Voor dit falen bent u natuurlijk niet verantwoordelijk, begrijpt u me niet verkeerd.'

'Nee. Ik begrijp het,' was de reactie van onderzoeker Klaassen die nu het woord nam. 'Tijdens de voorbereidingen van deze actie heb ik hele goede en duidelijke afspraken met de leidinggevende sectiecommandant kunnen maken en hij kwam met een gedegen plan. U zei het zelf al... wij allemaal hebben deze criminele organisatie onderschat.'

'Zeker,' vervolgde de commissaris.

'Naar wat ik tot nu toe vernomen heb leek het veel weg te hebben van een professionele commando-actie. Goed georganiseerd, goed bewapend en zeer goed uitgevoerd. Ook hun ontsnapping was uitermate goed voorbereid en vrij spectaculair. Zo met die helikopter.'

Even viel er een stilte voor hij zijn relaas besloot.

'Toch vraag ik me af wat er gebeurd zou zijn als ze onze man wél in handen hadden gekregen!'

### ***3. Ziekenbezoek!***

Nu nam Jim voor het eerst het woord.

‘Hoe gaat het trouwens met hem, commissaris? Hij was behoorlijk gewond.’

De hoofdcommissaris keek Jim aan en had inmiddels een iets vriendelijker gezicht opgezet.

‘Het ziekenhuis vertelde me dat het om een behoorlijke vleeswond gaat. Hij was nog niet bij kennis maar zijn toestand schijnt stabiel te zijn. Waarschijnlijk haalt hij het wel. Hij heeft nogal wat meegemaakt, gezien zijn toestand.’

‘Ik ben benieuwd welke inlichtingen hij ons kan geven, zodra hij daar toe in staat is natuurlijk,’ reageerde de rechercheur meteen.

De hoofdcommissaris stond op en stak zijn hand uit naar de rechercheur.

‘Ik laat u op de hoogte houden, rechercheur Klaassen. Het is nu wel duidelijk dat u de aangewezen man bent voor een bijzondere zaak als deze en ik heb dan ook alle vertrouwen in u.’

Vervolgens schudde hij ook Jim de hand.

‘Dank jongeman. Zonder jouw hulp had deze actie niet eens plaats kunnen vinden. De rechercheur mag blij zijn met iemand als jij en naar ik begrepen heb is jullie samenwerking nog niet afgelopen. Maar wat jullie ook nog van plan mochten zijn...’ en hij keek plotseling weer heel ernstig, ‘...denk aan je eigen veiligheid! Neem geen onnodige risico’s en als je eruit wil stappen zal dat zonder meer mogelijk zijn.’

‘Dank u wel hoofdcommissaris,’ besloot Jim en samen met de rechercheur verliet hij het kantoor.

Terwijl ze door de lange gang naar de uitgang van het politiebureau liepen richtte rechercheur Klaassen zich tot Jim.

‘Als jij nu eerst naar huis gaat om je ouders op de hoogte te stellen, ga ik eens kijken waar Uiytdenwilge uithangt. Ik zal hem opdracht geven met het vakantiepark contact op te nemen om hen te zeggen dat het park weer vrijgegeven kan worden. We hebben hun medewerking zeer op prijs gesteld.

Ik neem vanmiddag weer contact met je op, na de evaluatie en zodra we meer weten van onze zogenaamde *vriend*.'

'Is goed rechercheur, ik ben blij dat ik kon helpen. Ik ben ook ontzettend benieuwd hoe het nu verder gaat... u weet het... ik hou me aanbevolen,' zei Jim met een glimlach.

De oude rechercheur keek hem aan.

'Als het zover is, zal er vast een plaats voor je zijn bij de recherche, maar voorlopig moet je het gevaarlijke werk echt aan de politie overlaten. Vergeet niet dat we nog niet weten waarom onze *vriend* specifiek naar jou vroeg. Waarom stond hij erop het pakketje alleen aan jou te overhandigen? Wat is de connectie tussen jullie twee? Je moet je maar op de achtergrond houden en beslist niet zelf op onderzoek uit gaan. We zijn eigenlijk wel een beetje onder de indruk van de mogelijkheden van de tegenstander.'

Inmiddels hadden ze de uitgang van het politiebureau bereikt en namen ze met een stevige handdruk afscheid van elkaar. Jim glunderde terwijl hij de deur achter zich sloot en naar zijn mountainbike liep. Het begon nu pas licht te worden en hoewel hij de hele nacht in touw was geweest, voelde hij nog geen slaap.

Op het schemerige fabrieksterrein flitsten de lampen aan toen het geluid van de naderende helikopter hoorbaar werd. Binnen enkele seconden was hij zichtbaar en manoeuvreerde hij zich boven het landingsvlak op de donkergrijze betonnen vloer.

Op verschillende plaatsen, op het met een hoog ijzeren hekwerk omheind terrein, stonden mannen in zwarte kleding opgesteld en het geheel had veel weg van een militair complex. Terwijl de helikopter aan de grond gezet werd kwamen twee mannen uit de grote fabriekshal en haastten zich zijn richting om het gezelschap te verwelkomen.

De grote schuifdeur van de zware machine was allang geopend en zodra hij contact maakte met het beton sprongen zijn passagiers er al uit. Als laatste sprong de bevelvoerder eruit en schudde kort de hand van een van de toegesnelde mannen. Er werd niets gezegd, hetgeen trouwens door het lawaai van de nog steeds draaiende rotorbladen toch geen



zin gehad zou hebben. In rap tempo begaf de hele groep zich richting fabriekshal en eenmaal binnen werden de grote lampen op het terrein weer uitgedaan.

Met één woeste beweging gooide de leider van de groep zijn bivakmuts en communicatieapparatuur op een grote, metalen tafel. Vervolgens maakte hij zijn wapengordel los en hing hem aan een haak daarboven.

‘Vijf minuten!’ riep hij. ‘Briefing over vijf minuten in mijn kantoor!’ en hij liep, zonder verder nog iets te zeggen, weg.

In het grote universitaire ziekenhuis maakten de nachtploegen zich alweer op voor de wisseling met de dagploegen. Het was inmiddels licht geworden en het ziekenhuis kwam steeds meer tot leven.

Voor een van de vele kamers op een van de vele verdiepingen zat een politieagent in uniform op een kunststof stoel, opletten van links naar rechts kijkend. In de kamer lag de man die Jim Callahan het pakketje overhandigd had. Links van hem stond een monitor die de verschillende lichaamsfuncties bewaakte en rechts van hem stond een standaard met infuus.

De man, die tot dan toe bewegingloos had gelegen, bewoog plotseling zijn hoofd heen en weer en zijn ogen openden zich half. Zijn handen begonnen te trillen, zijn hartslag verhoogde om meteen daarna weer te vertragen. Zijn ogen sloten zich weer maar de plotselinge verandering was toch opgemerkt door de nauwkeurige bewakingsapparatuur en doorgegeven aan het dienstdoende personeel achter de afdelingsbalie.

Een verpleegster kwam meteen in actie, begaf zich naar de kamer waar het signaal vandaan kwam en opende de deur. De agent was onmiddellijk opgestaan en stond achter haar, over haar schouder kijkend naar het levenloze lichaam van de patiënt en vervolgens naar de monitor die een horizontale lijn weergaf, vergezeld van een onafgebroken, monotoon, hoog piepend geluid.

Het gordijn voor het ver openstaande raam wapperde de kamer in alsof het de persoon, die zojuist door datzelfde raam de kamer verlaten had, aan het uitzwaaien was.